

Arrest

nr. 334 620 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, Pasjtoen en soennitisch moslim afkomstig uit [N.], district [D.-I-P.], provincie Kunar. Voor 2011 werkte uw vader als ontmijner. Vanaf 2011 werkte uw vader als mobiele verpleegkundige voor de NGO ETC in dienst van de regering in alle Afghaanse provincies. In deze functie werkte hij met buitenlanders. Ongeveer 5 à 6 jaar voor uw persoonlijk onderhoud belden voor u onbekende taliban uit uw dorp verschillende keren naar uw vader met de vraag om u aan hen te overhandigen zodat u de jihad kon voeren. Als u zich niet aanmeldde, zouden ze u ontvoeren en doden. Uw vader antwoordde hen dat dit niet zou gebeuren. In de daarop volgende periode werd uw vader ontvoerd door de taliban toen hij met een collega onderweg was met een auto. Uw vader werd meegenomen naar een leeg huis, waar enkele talibs aanwezig waren die niet met uw vader spraken. Uw vader kon na nauwelijks een dag ontsnappen, vermoedelijk omdat de deur niet goed op slot was. Een andere keer werd de auto van

de NGO waarmee uw vader onderweg was beschoten. Vier à vijf maanden voor de machtsovername kwamen onbekende taliban naar uw huis toen u uit voorzorg al enige tijd in het huis van uw maternale oom verbleef. Ze spraken met uw moeder en zeiden dat uw vader voor buitenlanders werkte en hij hiermee moest stoppen, anders zouden ze u meenemen en onder dwang rekruteren. Hierna kwamen de taliban nog eens twee keer op bezoek met dezelfde boodschap. Twee maanden voor de machtsovername belden de taliban uw vader verschillende keren, telkens met dezelfde eisen. Vijf dagen na de machtsovername kwam uw vader naar huis en verliet u samen met hem Afghanistan. Uw vader bleef evenwel achter in Istanboel waar hij tot op heden verblijft. Een maand na jullie vertrek verhuisden uw moeder en jongere broer [Y.] naar uw maternale ooms in [W.T.], district [B.], provincie Nangarhar. U verzocht in België op 18 juli 2022 om internationale bescherming. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader voor de vorige overheid en buitenlanders werkte.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten in kopie voor: uw taskara, uw COVID-19vaccinatiekaart, de elektronische taskara van uw vader, de werkbadge van uw vader, een certificaat van een cursus 'medical emergencies training' gevolgd door uw vader en een foto van uw vader in een witte jas voor een wit voertuig.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat de taliban u wilden rekruteren omdat uw vader een job voor de overheid uitoefende.

Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt in dit verband dat de taliban voor de machtsovername zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Vooreerst legde u incoherente verklaringen af over de beweerde werkzaamheden van uw vader, die eerst ontmijner en daarna, sinds 2011, verpleger zou geweest zijn: u omschrijft zijn taak als verpleegkundige met het woord 'sterling' (CGVS, p. 6; p. 14; p. 18). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u hierover dat uw vader als arts werkte voor "EOD", die explosieven neutraliseerde (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zegt u aanvankelijk dat uw vader als verpleegkundige voor een ontmijnings-NGO genaamd "ETC" werkte, waarvan u niet weet of dit een buitenlandse NGO was of onderdeel van de Afghaanse overheid (CGVS p. 16). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud zegt u dat uw vader eerst bij "ETC" werkte en daarna [als verpleegkundige] bij 'sterling', waaruit opgemaakt kan worden dat uw vader dus niet als verpleegkundige bij "ETC" werkte (CGVS, p. 20). Deze versies over de werkgever(s) van uw vader zijn bezwaarlijk coherent te noemen. Meer nog, op de badge van uw vaders werk, i.e. een kaart die hij kreeg toen hij in 2011 van 'de mijnen' naar zijn functie als verpleger bij 'sterling' ging (CGVS, p. 12), kunnen enkel de acroniemen EODT en GSC, en dus niet ETC, teruggevonden worden. Van EOD dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog vernoemde was er daarentegen nergens sprake tijdens uw onderhoud op

het Commissariaat-generaal. Erop gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken een andere werkgever dan ETC en 'sterling' had vermeld, zegt u dat men u op basis van uw documenten voorzegde wat uw vader deed van werk en u dit beaamde. Verdere vragen werden volgens u toen niet gesteld (CGVS, p. 28). Dit klopt evenwel niet. Er werd u immers gevraagd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, waarop u zelf het beroep van uw vader aanbracht. Deze repliek doet bovendien niet de minste afbreuk aan de vaststelling dat u op het Commissariaat-generaal andere werkgevers vermeldde dan de werkgever die op de badge van uw vader vermeld staat.

Vervolgens moet er vastgesteld worden dat u weinig weet te zeggen over het werk van uw vader. Gevraagd naar de taak van uw vader bij de ontmijningsdienst, zegt u dat hij zelf ontmijnde (CGVS, p. 13). U kan echter geen enkele toelichting geven bij de manier waarop hij dit deed, naar eigen zeggen omdat u er niet bij was (CGVS, p. 14). Zo weet u bijv. niet hoe hij de mijnen vond en wat er gebeurde als er een mijn gevonden werd. Gevraagd naar de werkplaatsen van uw vader, zegt u dat hij in 'elke' provincie en op 'alle' plaatsen werkte (CGVS, p. 15), wat, gelet op de uitgestrektheid van Afghanistan, een wel heel weinig concreet en vaag antwoord is (CGVS, p. 15). Ook wat betreft uw vaders werk als verpleegkundige bent u slechts zeer beperkt op de hoogte en komt u niet veel verder dan dat hij moest 'verplegen'. Over de redenen voor zijn opmerkelijke carrièrewissel van ontminner naar verpleger en welke opleiding hij hiervoor moest volgen kan u niets zeggen (CGVS, p. 6; p. 13-15). Aangespoord om over zijn takenpakket wat meer toelichting te geven, zegt u in het algemeen dat hij in een kliniek werkte en als iemand van de familie of buren ziek was hij een voorschrift gaf (CGVS, p. 15-16). Wanneer u gevraagd wordt of uw vader op een bepaalde afdeling van het ziekenhuis werkt, zegt u dat hij op verschillende plaatsen werkte, maar dat u hierover geen informatie heeft. Gevraagd uit te leggen hoe het kwam dat hij altijd op verschillende plaatsen werkte, herhaalt u dat hij van de ene plaats naar de andere ging en dat dat zijn taak was, maar geeft u hierbij geen enkele concrete duiding. U weet bijv. niet hoe bepaald werd dat hij naar een bepaalde plaats moest gaan (CGVS, p. 15). Uw vader werkte samen met Amerikanen en Afghanen, maar u kan geen enkel naam opnoemen, ook niet van zijn baas (CGVS, p. 16-17). Gelet op het voorgaande kan enkel besloten worden dat uw verklaringen over het werk van uw vader bijzonder lacunair en vaag zijn.

Geconfronteerd met de vaststelling dat u slechts beperkt op de hoogte bent van het werk van uw vader, zegt u onder meer dat u nooit met uw vader naar de werkplek ging en het niet gezien heeft (CGVS, p. 20). Deze uitleg is weinig overtuigend. Ofschoon van een verzoeker om internationale bescherming niet verwacht kan worden dat hij over alle details over zijn vaders werk(gevers) beschikt, kan toch verwacht worden dat hij hierover een zekere basisinformatie heeft en zich hierover grondig heeft geïnformeerd, zeker indien het werk van de vader de rechtstreekse aanleiding van het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst vormt. Er moet in dit verband bovendien vastgesteld worden dat u als meerderjarige samen met uw vader uit Afghanistan vertrok en samen met hem tot in Istanboel (Turkije) reisde, wat u uitgebreid de kans gaf om u te informeren over de werkzaamheden van uw vader die volgens u aanleiding gaven tot jullie problemen met de taliban. U staat bovendien nog steeds in contact met uw vader (CGVS, p. 5).

Uw inconsequente en oppervlakkige verklaringen over uw vaders werk doen, gelet op het voorgaande, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader eerst als ontminner en dan als verpleger voor een ontmijningsdienst werkte.

De documenten die u neerlegt kunnen dit beeld niet wijzigen. Zo slaagt u er niet in om aan te tonen dat de op de documenten (i.e. de taskara van uw vader en de werkbadge) afgebeelde persoon daadwerkelijk uw vader is. U legt weliswaar uw taskara neer, maar het betreft hier een kopie die gemakkelijk met (digitaal) knip- en plakwerk gemanipuleerd kan zijn. In verband met uw vaccinatiebewijs kan opgemerkt worden dat u tegen covid-19 zou zijn gevaccineerd op 17 juli 2020, toen er nog geen vaccins tegen covid-19 beschikbaar waren. Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ((zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Bovendien beschikt u over geen enkele foto van u samen met uw vader. U zou over één foto van jullie samen beschikken (CGVS, p. 20-21), die echter maanden na uw persoonlijk onderhoud het Commissariaat-generaal nog niet heeft bereikt. Voorts is het opmerkelijk dat u uw vader 65 jaar oud schat (CGVS, p. 13) terwijl hij volgens zijn taskara op [...] 1968 geboren is en dus 55 jaar oud is. Hoewel aangenomen kan worden dat u niet op de hoogte bent van zijn exacte geboortedatum, is een dergelijk verschil van 10 jaar toch aanzienlijk. De badge en het certificaat van uw vader dateren beide uit de jaren 2010-2011. Hiernaast legt u geen enkel ander bewijs neer van het werk van uw vader en zegt u er geen meer te hebben (CGVS, p. 20). Het is opvallend dat uw vader niet over recentere documenten zou beschikken indien hij daadwerkelijk tot 2021 de beweerdde jobs zou hebben uitgeoefend. Op 22 september 2023 maakte

u via uw advocaat nog een door de tand des tijds verbleekte kleurenfoto over, die een man in een witte stofjas voor een wit voertuig afbeeldt. Er kan op geen enkele manier afgeleid worden wat de omstandigheden van deze foto zijn en of de man op deze foto al dan niet uw vader is.

Daarnaast slaagt u er niet in om de volgorde van de problemen die uw vader ten gevolge van zijn beweerde werk zou gekend hebben op een consequente manier voor te stellen. U verklaart aanvankelijk dat toen uw vader als ontmijner aan de slag was - met andere woorden in 2011 of eerder -, aangehouden werd door de taliban en daarvoor nog werd beschoten (CGVS, p. 15). Even later zegt u echter dat de bedreigingen via de telefoon 6 à 7 jaar voor uw persoonlijk onderhoud begonnen – even later zegt u 5 à 6 jaar voor uw persoonlijk onderhoud – toen uw vader als verpleger werkte en dat hij de eerste oproepen kreeg nog voordat hij beschoten werd. Dit betekent dat uw vader voor het eerst rond 2016 telefoonoproepen vanwege de taliban zou hebben ontvangen, waarna hij dus door de taliban werd beschoten en meegenomen (CGVS, p. 18-19). Deze verklaringen zijn uiteraard niet coherent. Geconfronteerd met uw eerste verklaring dat de beschieting plaatsvond ten tijde van zijn eerste job, i.e. voor 2011, zegt u enkel dat dit niet zo is (CGVS, p. 19). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u bovendien dat de aanhouding van uw vader vóór de beschieting plaatsvond (CGVS, p. 23) wat ook tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen. De vaststelling dat u meermaals tegenstrijdig bent, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door uw vader meegemaakte incidenten, temeer daar uw verklaringen over uw vaders arrestatie op zijn minst lacunair waren. Zo wist u bijv. niet hoeveel talibs hem gearresteerd hebben. U wist zelfs niet eens met zekerheid hoe hij was kunnen ontsnappen – u vermoedde enkel dat dit gebeurde via een deur die niet goed op slot was – en had ook het raden naar de (identiteit van de) persoon die samen met hem door de taliban was gearresteerd (CGVS, p. 22-24).

Ook betreffende de houding van uw vader nadat hij telefoonoproepen vanwege de taliban had ontvangen zijn uw verklaringen weinig geloofwaardig. U vertelt hierover dat de bellers zeiden dat uw vader met buitenlanders werkte en dat hij u daarom aan hen moest geven omdat ze u nodig hadden om de jihad te voeren. Indien u zich niet aanmeldde, zouden ze u meenemen en doden (CGVS, p. 19). Uw vader antwoordde hen dat dit niet zou gebeuren (CGVS, p. 20). Naast het feit dat u niet weet wie van de taliban uw vader opbelde of hoe ze zich voorstelden en dit merkwaardig genoeg omdat u dit niet eens aan uw vader vroeg, is het bijzonder dat uw vader in uw hoofde geen maatregelen trof, volgens u omdat hij niets kon doen voor u: u was het immers niet die werkte (CGVS, p. 20). Het is merkwaardig dat uw vader bij dergelijke bedreigingen toen zelfs niet eens zou geprobeerd hebben om in uw hoofde maatregelen te nemen, zeker omdat het later blijkbaar wel mogelijk zou geweest zijn om beschermingsmaatregelen ten aanzien van u te treffen. Immers, u werd zo'n jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uit voorzorg door uw moeder naar uw maternale oom gestuurd: u woonde voor het eerste bezoek van de taliban dan ook al lange tijd bij uw oom (CGVS, p. 8-9; p. 24). Gevraagd waarom deze maatregel toen nodig was aangezien u niet eerder werd weggestuurd, repliceerde u dat toen de telefoonoproepen begonnen, de taliban nog niet op bezoek waren gekomen: u was slechts de laatste tijd hun doelwit (CGVS, p. 9; p. 26). Dit klopt niet. Bij het begin van de telefoonoproepen was, zoals aangehaald, al duidelijk dat u werd geviséerd (CGVS, p. 19) en bovendien situeerde u het eerste bezoek van de taliban pas zo'n 4 à 5 maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 25), waardoor uw verhuis naar uw maternale oom voor het eerste ongenode bezoek van de taliban moet worden gesitueerd. Dat, ofschoon de dorpelingen, die pro taliban waren, en de taliban wisten wat uw vader deed (CGVS, p. 9-10; p. 17; p. 26), uw vader ten aanzien van u na het ontvangen van de eerste dreigtelefoons waarna hij zelf beschoten en ontvoerd zou geweest zijn geen maatregelen trof, terwijl er klaarblijkelijk mogelijkheden waren om veiligheidsmaatregelen ten aanzien van u te treffen, aangezien u een jaar voor uw vertrek naar uw maternale oom kon verhuizen, raakt kant noch wal. De onaannemelijke houding van uw vader die geen veiligheidsmaatregelen trof in uw hoofde nadat u in de telefoontjes aan hem expliciet werd vermeld en nadat hij zelf aanzienlijke problemen zou hebben gehad – hij werd beschoten en ontvoerd –, ondergraaft aanzienlijk de geloofwaardigheid van de beweerde telefoontjes aan uw vaders adres en diens problemen. Aangezien deze telefoontjes en uw vaders problemen volgens u te wijten waren aan het werk van uw vader, komt de geloofwaardigheid van uw vaders werk wederom op de helling te staan.

Ook het vertrek van uw vader uit Afghanistan heeft u niet aangetoond. Er werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud uitgelegd hoe u kan aantonen dat uw vader in Istanboel verblijft (CGVS, p. 27). Op 22 september 2023 liet u per mail via uw advocaat weten dat uw vader uit angst voor deportaties niet naar buiten kwam. Dat uw vader gedurende geruime tijd 24 uur op 24 in Istanboel binnen zou blijven, kan echter niet worden aangenomen. Het loutere feit dat u niet bewijst dat uw vader daadwerkelijk in Istanboel verblijft, ondergraaft in aanzienlijke mate zijn verblijf aldaar waardoor ook de aanleiding van zijn beweerde verblijf in Turkije, met name de bedreigingen ten gevolge van zijn werk, opnieuw wordt ondermijnd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er noch aan uw vaders werk, noch aan de hierdoor door hem ondervonden problemen geloof gehecht kan worden. Aangezien u in deze

telefoontjes uitdrukkelijk werd geviseerd waarbij u verondersteld werd om de jihad te voeren, kan hieraan evenmin geloof gehecht worden.

Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakte van het verlangen van de taliban om u voor de heilige strijd te rekruteren. U zei er enkel te vrezen dat u door de taliban ondervraagd zou worden met betrekking tot de verblijfplaats van uw vader en dat u gedood zou worden omdat u als ongelovige zal worden gezien doordat uw vader voor het vorige regime heeft gewerkt (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5). Hierop gewezen, zegt u dat men deze vraag niet aan u stelde (CGVS, p. 27). Dit is geen afdoende verklaring voor deze duidelijke lacune in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, die immers betrekking heeft op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de kern van uw vrees.

Uit de reeds geciteerde informatie over rekrutering door de taliban blijkt ook dat er bij de rekrutering door de taliban voor de machtsovername vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban. Er werd vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Aangezien uw door de taliban bedreigde vader een job voor de overheid zou uitgevoerd hebben, kan niet worden ingezien dat de taliban u als een loyale medewerker zouden kunnen beschouwen, waardoor rekrutering door hen weinig waarschijnlijk overkomt. U vroeg zich in dit verband trouwens zelf af hoe u jihad tegen uw eigen vader zou kunnen voeren (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u geschikt maakt voor de jihad, zegt u dat u jong genoeg bent (CGVS, p. 19). Dit gegeven op zich maakt u echter nog niet geschikt als talibanlid.

Wat betreft de beweerde bezoeken van de taliban aan uw huis – u had het op het Commissariaat-generaal over twee of drie bezoeken – moet er voorts opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts één bezoek vermeldde en dat u hierover verklaarde dat u alleen thuis was: u kon net op tijd ontsnappen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal weliswaar dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken foutief genoteerd had dat u thuis was toen de taliban langskwamen en dat u de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig had begrepen, maar dat u daar op de Dienst Vreemdelingenzaken niets van gezegd heeft omdat u wegens vermoeidheid niet in staat was het interview af te leggen: u had de nacht voor uw verklaringen in de regen doorgebracht en niet geslapen (CGVS p. 2-3). Dit is niet aannemelijk. U verbleef ten tijde van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken immers al geruime tijd in een opvangcentrum, waardoor uw bewering dat het nodig zou zijn geweest om de nacht in de regen door te brengen waardoor u niet geslapen had, hoegenaamd niet kan overtuigen. Uw bewering dat u niet in staat was om het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken af te leggen is bijgevolg niet aannemelijk, waardoor ook niet kan aangenomen worden dat u niet kon zeggen dat, indien u de tolk toen werkelijk niet begreep, u dit niet kon aangeven. Hierdoor heeft u evenmin in concreto aangetoond dat u de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken daadwerkelijk niet begrepen zou hebben. Bovendien ondertekende u de weerslag van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord. Uw opeenvolgende verklaringen over de talibanbezoeken zijn dus niet consistent waardoor er geen geloof meer kan worden aan gehecht.

Tot slot moet er nog een discrepantie in uw verklaringen rond de gebeurtenissen na uw vertrek opgemerkt worden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw moeder en broer zich schuilhielden en regelmatig van woonplaats veranderen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaart u daarentegen dat uw moeder momenteel in [W.T.], district [B.], provincie Nangarhar bij haar broers woont en dit sinds één maand na uw eigen vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Gevraagd of uw familie nog problemen had na uw vertrek, zegt u van niet (CGVS, p. 27). Ook deze verklaringen zijn niet coherent.

Volledigheidshalve kan er in dit verband nog gewezen worden op de reeds geciteerde informatie waaruit blijkt dat na de machtsovername door de taliban de de facto regering haar eigen strijdkrachten probeert op te bouwen en hiervoor op vrijwillige basis en vooral onder haar eigen aanhangers rekruteert. Gevallen van gedwongen rekrutering worden hierbij niet gerapporteerd.

Gelet op het voorgaande kan er geen enkel geloof aan uw relaas gehecht worden.

Voor de volledigheid moet er nog opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal uiteenlopende verklaringen aflegde over uw achtergrond. Waar u op het Commissariaat-generaal verklaart nooit naar school geweest te zijn (CGVS, p. 7) en nooit gewerkt te hebben in Afghanistan (CGVS, p. 8), zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zes jaar naar school ging en soms als arbeider werkte (verklaring DVZ, vragen 11 en 12).

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet

het geval is. Uw taskara, uw vaccinatiebewijs, de taskara van uw vader, zijn werkbadge, het certificaat en de oude foto werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap.

IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegt, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist

an_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de

provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in

concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, een soennitische moslim die een madrassa heeft gefrequenteerd en die nog steeds in contact staat met zijn familie (CGVS, p. 7-8), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 7 augustus 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA, Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- EASO, Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, december 2023;
- EUAA, Country Guidance: Afghanistan, mei 2024;
- EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul City, augustus 2022;
- EASO, Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic Indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA, Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA, COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

Verzoeker heeft ter terechtzitting van 11 augustus 2025 nog een aanvullende nota neergelegd. Hij heeft hierbij, om zijn asielrelaas verder te onderbouwen en om zijn verwestering aan te tonen, volgende bijkomende stukken gevoegd:

- een bewijs aangaande de tewerkstelling van zijn vader als verpleegkundige (opgesteld in het Engels, met vertaling naar het Nederlands);
- een tewerkstellingsattest inzake uitzendarbeid in België en een aantal loonbrieven

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van

artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Hij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Verzoeker houdt verder, door aan te voeren dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk). Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij vreest te zullen worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden in Afghanistan omdat zijn vader, S.S., onder de voormalige regering actief was als ontmiijner en vervolgens als verpleegkundige en in deze hoedanigheid ook met buitenlanders samenwerkte. Verzoeker geeft aan om deze reden te worden gevisieerd door de taliban.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat de door verzoeker aangebrachte documenten niet toelaten zijn familieband met S.S., de persoon die als ontmiijner en als verpleegkundige voor de voormalige Afghaanse autoriteiten en voor buitenlandse bedrijven of organisaties zou hebben gewerkt, aan te tonen. In dit verband moet worden geduïd dat verzoeker weliswaar een kopie van een taskara aanbrengt, maar dat, zoals verweerder correct heeft aangegeven, geen echte bewijswaarde aan een dergelijk niet-origineel document kan worden gegeven, omdat het eenvoudig kan worden gemanipuleerd. Tevens moet worden geduïd dat verzoeker heeft nagelaten een vertaling bij dit document te voegen, waardoor dit stuk, gelet op op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, bijgevolg zelfs niet in overweging dient te worden genomen. Ook de andere aan verweerder voorgelegde stukken laten niet toe enige verwantschapsband tussen verzoeker en S.S. vast te stellen. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota nog een op 7 juli 2025 gedateerd attest dat werd opgesteld door een personeelslid van de niet-gouvernementele organisatie Afghan Technical Consultants (hierna: ATC) om zijn verwantschapsband met S.S. aan te tonen. Dit document is evenwel duidelijk specifiek op verzoekers vraag opgesteld (*“issued at the request”*) om een door hem nagestreefd doel – de erkenning als vluchteling – te bereiken. Er kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat een medewerker van een niet-gouvernementele organisatie kennis zou hebben van de precieze gezinssamenstelling van voormalige werknemers en er blijkt niet dat de steller van dit document enige verificatie heeft gedaan om er zich van te verzekeren dat verzoeker is wie hij beweert te zijn. In dit document wordt ook aangegeven dat S.S. vijftien jaar bij ATC werkte, wat niet verenigbaar is met de andere door verzoeker aangebrachte documenten waaruit moet blijken dat deze man in 2010 en 2011 was tewerkgesteld bij de firma EOD Technology (hierna: EODT) en zijn verklaring dat zijn vader in 2021 Afghanistan verliet. Aan het attest van 7 juli 2025 kan bijgevolg geen bewijswaarde worden toegekend.

Ook de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd laten niet toe te concluderen dat S.S. effectief zijn vader is. Toen hem werd gevraagd naar de leeftijd van zijn vader stelde verzoeker dat deze, op het ogenblik van het gehoor, ongeveer vijfenzeftig jaar oud was (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blz. 13). Uit de kopie van de identiteitskaart van S.S., die verzoeker aanbracht, blijkt echter dat deze man op dat ogenblik vijfenvijftig jaar oud was. Er mag worden verwacht dat een zoon de leeftijd van zijn vader bij benadering kan weergeven – zeker indien hij documenten heeft waarop de leeftijd van deze man staat – en verzoeker kon dit dus duidelijk niet. Hij kon daarnaast geen duidelijke en consistente verklaringen afleggen aangaande de werkgevers van de persoon van wie hij stelt dat hij zijn vader is. Zo verklaarde hij dat de naam van de NGO waar deze man voor werkte *“ETC”* was (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blz. 16 en 20), terwijl hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 november 2022 verklaarde dat zijn vader bij *“EOD”* werkte (cf. vragenlijst van 17 november 2022, vraag 5). Ook de stukken die verzoeker bij verweerder heeft voorgelegd wijzen, zoals reeds aangegeven, op een tewerkstelling bij EODT. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader initieel voor de overheid werkte als ontmiijner en pas in 2011 als verpleegkundige aan de slag ging (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blz. 14). Uit de door hem voorgelegde foto van een werkbadge van S.S. blijkt evenwel dat deze persoon in 2010 reeds als verpleegkundige werkte. Voorts kon verzoeker ook geen concrete duiding verschaffen omtrent de precieze beroepsactiviteiten van S.S. (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blzn. 6-7; blzn. 13-16). Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat wanneer verzoeker het had over een tewerkstelling van zijn vader bij *“ETC”* hij eigenlijk doelde op beroepsactiviteiten bij de niet-gouvernementele organisatie *“ATC”*, kan enkel worden vastgesteld dat de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem bijgebrachte stukken geen eenduidig en consistent beeld scheppen over de werkgever(s) en de professionele activiteiten van de man van wie hij stelt dat hij zijn vader is. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij werkelijk de zoon zou zijn van iemand met een jarenlange carrière als ontmiijner en verpleger, hieromtrent geen duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen, zelfs indien zijn vader ervoor koos enige discretie aan de dag te leggen om zijn gezin te beschermen, te meer omdat hij beweert samen met zijn vader uit Afghanistan te zijn gevlucht en tot in Turkije te zijn gereisd.

Voorts dient te worden aangegeven dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren bij de voormalige Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een persoon die in het verleden voor de overheid of voor buitenlandse troepen werkzaam was een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 74-81; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 33-34). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheidsdiensten kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheidsdiensten worden of zullen worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de taliban een bijzondere aandacht voor hem zouden hebben. Zoals verweerder op goede gronden vaststelde in de bestreden beslissing, legde verzoeker geen coherente of overtuigende verklaringen af over de handelingen die de taliban ten aanzien van zijn verwanten of hemzelf zouden hebben gesteld. Verzoeker stelde daarenboven ook uitdrukkelijk dat zijn verwanten die in Afghanistan achterbleven actueel, na hun verhuis naar een ander dorp, geen problemen ondervinden (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blz. 27).

Verweerder heeft er ook terecht op gewezen dat uit landeninformatie blijkt dat de taliban voor de machtsovername zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten, en dat een dergelijke rekrutering doorgaans was gebaseerd op lokale verankering, waarbij een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verweerder heeft daarbij gesteld dat het veeleer ongeloofwaardig is dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige

tussenkoms van de lokale vertegenwoordigers, en dat verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat zijn geval van deze geschetste rekruteringswijze afwijkt. Door in zijn beroep te stellen dat verweerder *“ten onrechte”* naar deze algemene landeninformatie verwijst en geen rekening hield met het gegeven dat de taliban hem wilden rekruteren om hem herop te voeden en als compensatie voor het zogenaamde foute gedrag van zijn vader, toont verzoeker niet aan dat verweerders motief dat in casu niet wordt aangetoond dat er uitzonderlijk toch sprake was van een gedwongen rekrutering zonder tussenkomst van lokale vertegenwoordigers, incorrect is. Er kan, gelet op het voorgaande, ook niet worden geconcludeerd dat verweerder *“zich vergist”* of is uitgegaan van *“hypothetische scenario’s”* en geen rekening hield met mogelijkheid *“dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn”*.

Verweerder heeft er ook op goede gronden op gewezen dat indien de taliban werkelijk verzoekers vader en zijn gezinsleden zouden hebben bedreigd, er kon worden verwacht dat het gezin duidelijke veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen om zichzelf te beschermen. Verzoeker verklaarde evenwel dat geen dergelijke maatregelen werden genomen (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blz. 20 en 22). De Raad acht het verder ook ongeloofwaardig dat de werkgever van verzoekers vader geen enkele actie zou hebben ondernomen om de beveiliging te verhogen na een incident waarbij een wagen van het bedrijf zou zijn beschoten (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blz. 22).

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat verweerder ten onrechte de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in vraag heeft gesteld en zijn problemen heeft geringeschat.

Het gegeven dat verzoeker stelt dat hij eerlijk is geweest, zijn betoog dat hij zijn volle medewerking heeft verleend en het feit dat hij van oordeel is dat het deel van zijn verklaringen die, volgens hem, aannemelijk en eensluidend waren het deel van zijn verklaringen die dit misschien niet waren ruim overstijgt, impliceert in casu niet dat zijn relaas geloofwaardig is of toelaat vast te stellen dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus.

Aangezien verzoeker, bij het gehoor bij verweerder, aangaf dat hij de tolk goed verstond, dat hij de gestelde vragen goed begreep, dat hij in staat was om het interview te doen en aangezien hem meermaals werd gevraagd om zaken te verduidelijken en hij bevestigde dat hij de gelegenheid had om al zijn problemen te vertellen, kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat er misschien *“misverstanden”* waren. Het is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, ook niet omdat bij een eerste gehoor wordt gevraagd om kort te antwoorden dat de verklaringen die tijdens dit gehoor werden afgelegd plots niet meer in aanmerking mogen worden genomen of dat moet worden aangenomen dat verzoeker iets anders bedoelde dan wat hij uitdrukkelijk verklaarde.

Het gegeven dat verweerder op grond van concrete vaststellingen en een uitgewerkte argumentatie besloot dat verzoekers verhaal ongeloofwaardig is, laat ook niet toe te oordelen dat selectief tewerk werd gegaan.

Waar verzoeker, inzake het eerste gehoor op 17 november 2022, stelt dat *“hij mentaal niet volledig klaar [was] om het interview af te leggen”* omdat hij de avond voordien op straat doorbracht en dit *“een redelijke verklaring [is] voor de verschillen die aan het licht zijn gekomen”*, kan het volstaan aan te geven dat hij de vaststelling niet weerlegt dat hij voor het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds een opvangplaats had, zodat niet kan worden aangenomen dat hij effectief de nacht op straat diende door te brengen. Uit niets blijkt bovendien dat verzoeker niet bij machte was om een aantal feitelijke gegevens mee te delen. Er kan bijgevolg ook niet worden aangenomen dat de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet mee mogen worden betrokken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat traumatische ervaringen aan de basis kunnen liggen van psychische stoornissen en *“een vertekende beleving van de werkelijkheid”*, moet worden gesteld dat geenszins blijkt dat verzoeker dergelijke ervaringen had. Er liggen ook geen medische attesten voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bij verzoeker een psychische stoornis werd vastgesteld die onterecht niet in aanmerking werd genomen. Er zijn ook geen stukken die aantonen dat verzoeker, omwille van enige aandoening of een gebeurtenis, niet bij machte zou zijn geweest om zijn relaas op een deugdelijke wijze uiteen te zetten.

Verweerder kan worden bijgetreden in zijn conclusie dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat de door hem aangebrachte documenten niet toelaten anders te oordelen.

Bijkomend stelt verzoeker nog dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij door de taliban en door de lokale bevolking, na zijn verblijf in het buitenland, als een niet-moslim, als afvallige of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Hij verwijst hierbij naar tewerkstelling in België en naar zijn inspanningen om zich in het Rijk te integreren.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad

beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 e.v.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij naar een madrassa ging, dat hij verschillende familieleden, onder wie zijn moeder, zijn broer, en verschillende ooms, in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, actief waren (cf. gehoorverslag CGVS van 23 augustus 2023, blz. 9) waardoor hij vertrouwd is met hun normen en regels, en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een ongelovige zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afgaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn tewerkstelling in België en zijn inspanningen om hier te integreren, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en zijn activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Kunar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers toelichting dat de NAVO-troepen Afghanistan hebben verlaten en dat de veiligheidssituatie in het land volatiel blijft wijzigt hier niets aan.

Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK